

N.º 2 (e) Patent n.º 113.982 Preu: 10 cts.

esquix

Suplement d'EN PATUFET

La mare d'en Peret li dóna un cistellet de pomes per berenar.

Ayuntamiento de Madrid

En Peret troba pel camí en Nicolau
que li diu que s'ha escapat un lleó.

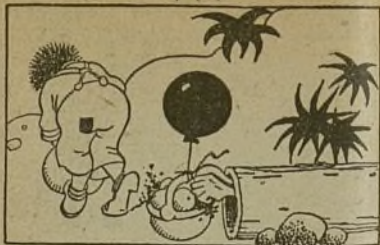
En Peret, espantat, salta per una
tanca per posar-se a segur.

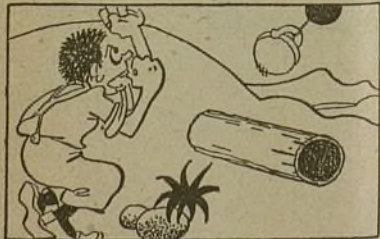
Llavors en Nicolau agafa el cistell amb les pomes i se'n va tranquil·lament

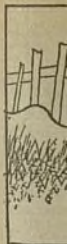
al camp per menjar-se-les, però en Perret, que ha sospitat que allò del lleó era una enganyifa...

s'acosta a un arbre que té el tronc buidat, s'hi fica i lliga una bomba al cistell de les pomes...

les quals volen cap al cel amb gran desesper d'en Nicolau,

que es
adquirio

A la
—¿Q
rongs?
—Vu
—Bé
rell mé
—No
cia.

que es queda sense la fruita tan mal
adquirida.

ACUDIT

A la plaça:

—¿Quan valen dues dotzenes de taronges?

—Vuitanta cèntims.

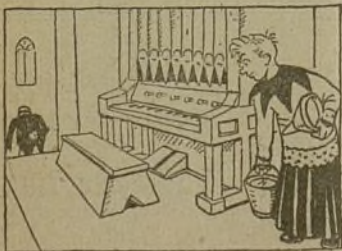
—Bé! Ja me'n podrieu dar un parell més; un parell no vénen d'aquí.

—No senyora, no; vénen de València.

Enviat per JOAN ULLET

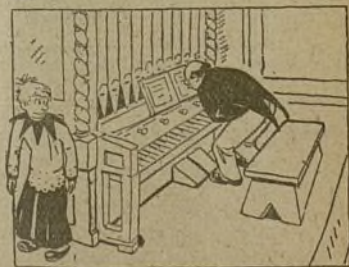
El mestre de capella tenia molt mal geni.
Un dia va donar una puntada de peu a
l'escolà.

Aquest, per revenjar-se, s'empescà un pro-
cediment original.

Amb un embut anà abocant aigua als tubs
de l'orgue...

i després esperarà que el mestre es posés a
assajar la Missa solemne.

El que resultà solemne fou la remullada

D'UN REI I D'UNES MONES

TRADUCCIÓ

Un rei d'Egipte que desitjava tenir algunes estones d'esbarjo, va manar que ensenyessin a ballar algunes de les moltes mones que en ses comarques hi havia, i que tan aviat ho haguessin

què arreplegà el furiós artista, que va servir per calmar-li els nervis.

apprès, les engalanessin amb rics i vistosos trajos, a fi de presentar-les davant d'un gran concurs de gent.

Ballaven les mones que era un gust, mes en veure-les, no sé per què diables se li va ocórrer a un dels espectadors tirar-los unes nous, amb el que va venir a descompondre's el ball: per-

Ayuntamiento de Madrid

què tirant-se a collir-les, pegant-se, arrossegant-se pèr terra i rompent-se els vestits, varen donar una bona broma que féu riure de debò.

Encara que les mones es vesteixin de seda, mones es queden.

R. ESTAPÉ S.

CONTE VELL FOLRAT DE NOU

Era un pagès que patia,
segons em van dir, del fetge
i va envià a buscà el metge
per veure si el curaria.
Hi va anà el metge i després
d'havê'l ben examinat,
digué amb molta serietat:
—No tingueu por que no és res:
ara jo receptaré
i quan el gall sentireu
les píldores li dareu.
Demà jo ja tornaré.

* * *

A l'endemà tornà el metge
tot trempat a la masia

i rebé gran alegria
en veure curat el fetge.

—¿I donses, Magí, com va?

Sembla que us trobeu millor.

—Oh! Sí, ja ho crec, sí senyor.

—Sort de les píndoles.

—Ca!

—Com s'entén! ¿Què voleu dir?

—Vull dir que no m'han fet rê

—¿Per què no? Dieu!

—¿Per què?

Com que no eren pas per mi!

—¿Com que no eren per vós?

—No! Hem fet el que ens va dir,

i mentre cantava ahir

les hi vam dar totes dos.

—Si no us expliqueu més clar

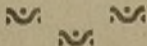
és igual que em digueu fava.

Escolteu i anem al grà,

¿a qui les vàreu donar?

—Ves, al gall, mentre cantava!

JOHN BULL

dret d'ésser proclamades rei de tots els jardins, Nostre Senyor, que coneixia les virtuts de cada una, com a més gentil i esvelt va proclamar rei el clavell, deixant-lo lliure a ell d'elegir la reina.

Podeu comptar altra vegada el niu de raons que hi va haver, tan prompte corregué la nova. Totes les flors obrien orgullosament els pètals, bo i redreçant-se, volent totes aparentar més del que tenien.

El clavell, seguit de la seva cort, continuava pausadament el camí, examinant els seus subordinats i buscant entre ells, més que l'apariència de la boniquesa, les qualitats i virtuts de cada una.

Tot de cop, el rei del jardí va parar-se davant del pensament que, per la seva boniquesa, es creia ja elegit; però era tant el seu orgull, que, essent alt, feia tots els possibles per tapar la viola que, humilment arraulida, no deia res, perquè no es creia digna d'ocupar el tron.

—Es a dir—digué el rei al pensament—que amb el teu orgull d'ésser més fort, trepitges el que és més feble? Ets indigne d'asseure't al meu costat.

I, dit això, féu comparèixer la viola, elegint-la per esposa, i al pensament va deixar-lo amb la seva boniquesa, però traient-li la virtut de la fragància.

I el pensament, que abans feia olor, avui sols va cobert d'apariències: com molts nois que fan gala de saber molt, dient que passen molts llibres sense saber-ne cap.

Val més que feu com la viola, que amb la seva modèstia i essent tan petita, se l'endevina per la seva flaire, i la flaire de la violeta és com les virtuts en el noi, puix si l'una és estimada per la seva olor, el noi és estimat per les seves virtuts.

EMILI SALETA I LLORENS

CONVERSA

—¿A qui pega, tu, aquell noi,
amb tan gros bastó a la mà?

—No cal pas que jo t'ho diga,
que m'ho acabes de dir ja.

J. B. F.

XARADA

Ma *primera* és animal,
nota musical ma *dos*,
un adverbí és ma *tercera*
i el total lloc de reunió.

MARTÍ ESTEVE

SOLUCIONS AL NÚMERO PASSAT

Al jeroglífic: «Mico filós».

Als rodolins incomplets:

«Es Pepet de l'Estivill
estira un cap de cordill.»

«Santa Rita i Sant Crispí!
li ha sortit un ratolí!»

A les lletres combinades: «Palamós»

A la xarada-llampec: «Petronila».

A la conversa: «Adela».

A la xarada: «Paula».

ACUDIT

- ¿Com te dius?
—No t'ho vull dir.
—¿Per què?
—Perquè sabries que em dic Joan.

PLANY D'UN OS

—Ai! Pensar que hi ha tants pa-
rents que es passen en automòbil, i
un ha d'estar engabiati com una bès-
tia!

Un r
i no